

Dag 598 – maandag 18 augustus

Lagun raakt zijn korrels met yoghurt niet aan deze ochtend. Wel peuzelt hij er gelukkig zijn zwan-antibioticaworstjes van tussen en heeft hij ons een goede nachtrust gegund. Hoe kan het ook anders, nu de logés het huis uit zijn kan zijn puppykussen opnieuw veilig worden boven gehaald. Ik heb dat dan meteen maar in zijn bench gelegd samen met een stukje hertengeweï om op te knabbelen en een stukje denta stix. Bench ain't such a bad place...

Hij is heel gedwee in de trein en slaapt enorm veel in het bureau. Ik vraag me toch echt af of dat het effect van de medicijnen is.

De enige keer dat ie spontaan uit zijn bench komt, is om tegen een muur te gaan liggen, een gigantische scheet te laten en terug te kruipen. Hilarisch! Hij beseft toch hoe hard zijn eigen bommetjes stinken.

In de verte horen we een hond blaffen. Of beter, demonisch keffen. Lagun veert recht en ogenblikkelijk staat al het haar op zijn rug recht. Maar hij geeft geen tegenconcert. Ik kan hem bij me roepen en snel tot rust brengen. Oh wat super vind ik dat toch. Hij keert al gauw terug naar dromenland.

Het is bijzonder rustig op het werk en we profiteren ervan om even in ons nieuwe bureau te gaan kijken om te zien waar we de bench zullen installeren. Het staat Lagun precies wel aan. Twee muren bestaan volledig uit ramen tot op de grond en we zitten op de 3e verdieping. Een mooi uitzicht dus. Lagun kijkt uit op de toppen van de bomen en loopt zijn hele inspectie door te kwispelen. Hij zal misschien wat minder ruimte hebben om zijn pootjes te strekken maar laten we eerlijk zijn, dat doet hij nu ook niet echt in ons grote bureau beneden. Even maakt hij aanstalten om door de halfopen deur de gang in te glippen maar een simpele 'non' van mij volstaat om hem bij ons in het bureau te houden. Ik sta zelf verbaasd.

In de gang stapt hij heel erg netjes mee en aan de lift mag hij opnieuw op de knop duwen om de automatische schuifdeur te openen. We gooien er nog een paar 'ups' op de tafel bovenop en hebben al onze training voor de demo van aanstaande zaterdag gekregen.

Dag 599 – dinsdag 19 augustus

Joehoew! Lagun is vlot in zijn bench gegaan gisteravond én heeft me laten slapen tot acht uur deze ochtend. De werkmannen aan de overkant zijn dan wel om zeven uur begonnen, het maakt niet uit: ik voel me als herboren!

Mijn lieverd is in zijn spelen wanneer ik hem uit zijn bench laat. Balletje gooien... bij gebrek aan touwtje denk ik want meestal zal hij de voorkeur geven aan een trekspelletje. Des te beter op deze manier, we gaan helemaal voor het apporteren!

En het kan niet op: de schat neemt ook zijn antibiotica zonder protesteren en eet zijn hele kom korrels met yoghurt leeg.

Er is opnieuw hoop. ☺

Over de middag beginnen we te trainen voor de demo van zaterdag. Midden in de tweede oefening worden we echter al “gestoord” door de telefoon. Lagun is het er niet mee eens en drumt de hele tijd tegen mijn ellenboog aan. “Kom aan, ik wil werken!”. Ik houd het kort aan de foon.

We hervatten met het commando “plaats”. 't Is weer eventjes geleden dus de eerste keer stap ik mee naar zijn “plaats”. Bij de tweede keer gaat Lagun al spontaan naar zijn plaats. Én hij blijft er de hele tijd liggen tot ik het bevel ophef. Leuk! Ik werk ook vanuit de rolstoel vandaag en merk dat alles gewoon beter gaat op deze manier. Misschien vindt hij nu dat ik het meer waard ben om voor te werken? ☺ En nu ik dan toch in de rolstoel zit, waarom niet meteen de “onder” nog eens proberen ook. In de trein lukt dat zo geweldig goed maar wanneer ik hem nu het bevel geef, kijkt hij me aan met een blik van “onder? Nooooooit van gehoord”. Even helpen dan en hem in de juiste positie lokken met een snoepje. Dat draait echter uit op heel wat geklungel want probeer maar eens je hond die aan je hand plakt voor dat snoepje, langs vanachteren onder de rolstoel te krijgen waar jij in zit... ik heb lange armen maar nu ook weer niet zo lang. ☺

Gelukkig gaat er al gauw terug een belletje rinkelen bij de lieverd en bij de derde keer, gaat hij heel netjes en spontaan onder de rolstoel liggen te wachten tot ik het bevel ophef. De tweede keer dat ik dat bevel ophef, is hij echter zo enthousiast dat hij langs de voorkant door mijn voeten schiet. En ik bega uiteraard de fout van ermee te lachen. ;-) Snel nog maar eens op de correcte manier oefenen en ervoor zorgen dat hij niet door mijn benen langs voren weg kan want we willen niet dat hij deze oefening zo opslaat in zijn hersenpannetje ... missie geslaagd, Lagun kruipt er weer netjes langs achteren vanonder.

Vanavond is een van de weinige rustige avonden die me resten en ik voel me in een gezellige bui. Tijd om me met mijn mannen even te flokken in de zetel. Ja, jij mag er ook bij kleine lieverd; ik hoef het maar 1 keer te vragen aan Lagun en hij kruipt gezellig op me in de zetel en soest heerlijk weg. Foei vrouwtje... maar deugd dat dat kan doen, zo eens echt genieten van elkaar. Zijn ademhaling en gewicht voelen op mijn buik, die gelukzalige blik zien, ...

Dag 600 – woensdag 20 augustus

Gisteravond is Lagun flink op het eerste commando in zijn eigen bench gekropen en opnieuw is hij de hele nacht stil gebleven. Hij smikkelt ook zijn kommetje volledig leeg deze ochtend.

Ik merk wel dat hij sinds zijn allergische akkefietje anders ruikt uit zijn snoet. En niet bepaald naar Axe Musk for Men... Wat kan dat toch zijn? Morgen moeten we terug op controle bij de dierenarts. Hopelijk weet die raad.

Ik verlies de tijd uit het oog en we zijn eigenlijk echt maar net op tijd voor de trein. Geen tijd om je lang te laten snuffelen en eventueel nog een worstje te laten draaien dus lieverd. Mijn excuses. Hopelijk krijg ik hier geen spijt van.

De trein staat heel lang stil in het midden van het traject maar Lagun reageert niet. Hij blijft rustig onder mijn stoel liggen. Hoe weet hij toch dat we nog niet op onze bestemming zijn? In Brussel Centraal, één halte voor we eraf moeten, begint hij dan wel wat te wriemelen en laat hij horen dat hij vanonder de stoel wil maar hij blijft wel liggen. Wat zijn ze toch slim.

Heel erg netjes stapt hij niet mee vandaag tussen het station en ons bureau. Ik moet geregeld eens halt houden wanneer hij te ver voorop loopt en dan keert hij wel steeds netjes terug aan mijn voet maar een paar meter verder is het dan opnieuw van dattum. Hij moet misschien wel heel dringend nu aangezien we in Landegem geen tijd hadden en de trein zoveel vertraging had dus ik klaag niet en uiteindelijk stappen we zomaar een duif voorbij op twee meter afstand van ons waarbij ik Laguns aandacht zelfs op mij kan richten in plaats van op het beest. Schitterend!

Lagun voelt zich duidelijk ook weer beter in zijn vel. Hij vraagt weer wat meer aandacht in het bureau en wanneer ik de andere kant opkijk om zijn prangende blik te vermijden, verhuist hij zodat hij weer in mijn gezichtsveld komt om me verder aan te staren. Hij voelt natuurlijk ook wel dat ik dat heimelijk wel grappig vind en nu het kalmer is op het werk, zou ik daarop kunnen ingaan maar die kalme tijden zullen niet blijven duren natuurlijk.

Het is werkelijk komkommertijd op het werk en ik begin wat van Laguns verveling te voelen. Tijd om een toertje te gaan doen en wat te oefenen in de keuken. We oefenen op de blijf. Wanneer ik de eerste keer uit het zicht verdwijnt, gaat de kleine man even in de fout. We brengen hem rustig terug in de juiste positie en verdwijnen weer even. Geen probleem deze keer.

Ik zie ook wat stoelen staan. Ideaal om de onder eens vanop een gewone stoel te proberen en te zien of Lagun er ook langs de zijkant zal proberen onder te geraken. Maar neen hoor, meneertje doet ook dat perfect.

Hij heeft er echt zin in. Het is zo grappig wanneer ze zo vliegensvlug hun bevelen trachten uit te voeren dat ze bijna over zichzelf struikelen.

Na tien minuutjes vind ik het wel welletjes. Wie weet is er wel werk binnen gekomen voor mij. We keren terug naar het bureau. We zijn nog maar net binnen of Lagun begint te kokhalzen. En jawel hoor, we hebben weer prijs! Zijn hele ontbijt komt eruit, inclusief de nog niet verteerde antibioticapillen. Zucht. Gelukkig staat er vlak om de hoek een standaard met ontsmettingsmiddel en is alles snel opgekuist. De lieverd zijgt opgelucht neer.

Boehoe. Hoe moet ik nu toch in godsnaam wat vlees aan jou krijgen kleine schat?

Het is hoogdag voor streeltjes voor Lagun. Jan komt een paar keer langs in het bureau en ook Rudi. Zijn twee letterlijk en figuurlijk grootste fans. Soms twijfel ik of ik Lagun tot bij mij zou kunnen roepen terwijl hij van hen al die aandacht en dat geflodder krijgt, iets wat hij overdag maar zelden van mij krijgt in het bureau. Dat Jan gelijk staat aan streeltjes krijgen voor Lagun en Rudi aan spelen, dat was me al langer kristalhelder want ook wanneer we Jan of Rudi op straat tegenkomen, is Lagun meteen afgeleid en trekt hij naar hen. Op die momenten kan ik Lagun wel met zijn aandacht terug bij me krijgen maar hier vandaag in 't bureau laat ik het toch maar achterwege...

Ik probeer het opruimritueel op het werk wat te veranderen zodat Lagun niet weer gaat schuilen bij de collega's wanneer het tijd is om te vertrekken. Ik dacht dat zijn schrik wel zou overgaan nu we al een tijdlang het harnas niet meer gebruiken maar zijn vluchtgedrag op het moment van vertrek zit er goed ingebakken. Een half uur op voorhand berg ik mijn spullen op vandaag (boterhamdoos, thee en theetas, mijn glas, zijn speeltjes, ...). En jawel hoor, hij vlucht meteen al richting Patrick uit. Wanneer hij dan merkt dat ik eigenlijk gewoon verder werk op de laptop, gaat ie rustig terug in het midden van

het bureau liggen. Nog niet helemaal in mijn buurt maar ook niet meer ver weg. Ik voel wel hoe hij me in de gaten houdt.

Zou dit nu gewoon zo een sterk ritueel geworden zijn? Of heeft hij nu ook nog schrik van zijn jasje en is het dat alleen dat hem nog doet weglopen?

Deze avond heb ik een afspraak bij Sabine. Er zullen nog hondjes aanwezig zijn en in principe zou ik Lagun kunnen meenemen maar ik heb zo weinig tijd thuis en om hem snel eten te geven, in de auto te zwieren en op een speelweide te steken... da's vragen om nog eens zijn maagje te ledigen.

Ik laat hem thuis wat bijkomen.

Dag 601 – donderdag 21 augustus

Het is laat geworden gisteravond en Bart vertelt me dat Lagun heel fraai is geweest en zijn korreltjes heeft binnen gehouden. Oef.

Veel zin had hij niet om in zijn bench te gaan maar de denta kan altijd overtuigen en hij heeft zich de hele nacht koest gehouden.

Deze ochtend kunnen zijn korrels hem niet echt bekoren. Zou zijn maagje nog te vol zitten?

We mogen 's middags op vervolgbezoek bij de dierenarts. Daar toch eens even vragen waar zijn vreemde geurtje en zijn dagelijkse overgeefbeurt vandaan kunnen komen.

Zo, we zijn terug van de dierenarts. Het was me weer het avontuur! Er zat een ietwat vreemde klant voor ons in de wachtzaal: een kakelende kip! Of zeg maar beter een akelig rochelende kip. Ja zeg, probeer zo maar eens een platjas op zijn gemak te houden op een plaats waar hij sowieso al niet erg graag is...

Lagun is min of meer genezen verklaard. Ik vertel dat hij niet meer krabt – toch niet van de jeuk lijkt me - maar dat hij wel een vreemd geurtje op heeft. Natuurlijk valt daar op dat moment niks van de bespeuren en ik kan het echt niet beschrijven.

Misschien komt het van zijn anaalkiertjes denkt de dierenarts. Die geur ken ik intussen (helaas) al en het lijkt me toch niet helemaal dat te zijn maar Lagun krijgt dan toch een poepbehandeling. En net op dat moment beslist de kip in de andere onderzoekskamer vlakbij om te beginnen fladderen en wil Lagun zich omdraaien! Kajiet! Gelukkig heb ik een ijzeren greep en geraakt onze lieverd niet weg om die kip sneller dan bedoeld uit haar lijden te gaan verlossen.

Lagun's neus lijkt in orde maar om zeker te zijn krijgt de lieverd nog een week antibiotica voorgeschreven. Zijn neusje zal helemaal in orde komen, al zal er op 1 plekje misschien geen haar terug groeien. Hij heeft daar nu een klein beetje wit littekenweefsel. Mijn kleine neushoorn. ☺

Na het werk trekken we naar een mogelijke zaal voor het jaarfeest van Canisha. Lagun mag mee want achteraf gaan we onze bon voor de Maxi Zoo gaan opsouperen.

Lagun is braaf in de auto gebleven tijdens de bezichtiging. (Geen paniek: het was maar 18 graden, het regende en de ramen stonden allemaal op een kier ;-). Hij is duidelijk wel uitgerust tegen dat we aan de Maxi Zoo komen. Ik weet niet wat voor geurtjes hij allemaal al oppikt op de parking maar er is geen houden aan. En natuurlijk staan vlak aan de ingang bakken vol losse snoepjes op de grond. Het

wordt zweten en werken als ik niet met een heel grote rekening naar buiten wil gaan. Lagun maakt me wel heel duidelijk wat zijn voorkeur krijgt en nog geen tien minuten later zitten we alweer in de auto met een zak vol trainingssnoepjes en een treat bal.

's Avonds laten we hem een 40 minuten alleen thuis. Met zijn treat bal waar hij oh zo blij mee is. of toch niet? Want wanneer we thuis komen, merken we dat meneertje wel een heel originele manier heeft gevonden om die lekkere kip/vissnoepjes uit de bal te krijgen. Er mee rollen ging duidelijk niet snel genoeg. Dan zich er maar een weg door vreten! Zucht. Toch een duur speeltje op die manier.

Ik doe nog wat oefeningen met de leerling. Voedselweigering samen met Bart. Zou dat lukken? Ik bewapen me met zijn nieuwe stinkiesnoepjes en Bart krijgt een handvol droge saaie oude koekjes. Haha, dat werkt prima. Nog even een "onder" bij de rolstoel. Absoluut geen probleem meer! En dan met een gewone stoel. En ja hoor, hij gaat er netjes onder langs de goede kant. Zou je nu nog je leiband willen gaan halen ook? Maar natuurlijk vrouwtje. Ooooooh smelt. Afgeven terwijl ik rechtop sta, doet hij nog steeds niet netjes maar als ik in de rolstoel zit en ik laat hem op mijn schoot komen, dan is er geen vuiltje aan de lucht. We zijn goed op weg kereltje! Dikke knuf.

Lagun had zijn korreltjes niet allemaal opgegeten vanavond en ik was zijn kom een beetje uit het oog verloren. Vlak voor het slapen gaan, laat ik hem nog even in de tuin. Hij doet meteen zijn plasje en terwijl ik nog een nachtelijke vaatwas opzet, hoor ik gesmikkel. Jawel, Lagun is de rest van zijn avondeten aan het oppeuzelen. Ach, het kan maar smaken natuurlijk en het magere grut kan er tegen.

Dag 602 – vrijdag 22 augustus

Gisteren heb ik Lagun toch weer wat langer horen murrelen in zijn bench toen we boven waren. En ja hoor: vanochtend merk ik dat hij toch een beetje stress heeft gehad want hij heeft op zijn dekentje zitten sjeiken en zijn voorpoten zijn een beetje nat. Maar geen drama en deze ochtend wacht hij me netjes en rustig op.

Hij eet niet veel maar ik laat het zo. We hebben onze gewone trein al gemist en gaan nu toch voor de late. Lagun slaapt tot in Brussel Centraal. Daar worden we wat opgehouden en even later merk ik waarom: drie politieagenten zijn bezig de trein uit te kammen. Ons laten ze met rust maar ze zijn duidelijk op zoek naar iets. Het zint me niet en ik ben geneigd om uit te stappen maar de trein rijdt alweer verder. We komen veilig aan in Brussel Noord maar Lagun heeft precies mijn ongerustheid opgepikt en loopt zelf ook wat nerveus. Het wordt een eerder moeizame wandeling naar het bureau.

Ook tijdens onze ochtendwandeling naar de keuken heeft ie helemaal 't zot in zijn kopje. We doen het zonder leiband en Lagun stormt voor me uit als een halve gare om bijna tegen de deur te knotsen. Hij stormt meteen terug en glijdt werkelijk over de vloer tot in positie aan mijn voet. Zijn snoet staat op 'dol', zijn tong hangt opzij uit zijn snater en zijn oogjes staan op deugnietij. Dat belooft! Maar hoe opgedraaid hij ook is, hij stapt nu wel flink mee met mij naar de keuken en luistert ook daar naar me terwijl ik drinken neem voor ons beidjes.

Terug in ons bureau jammert hij even voor aandacht maar ik geef hem zijn stukje knabbelgewei en ik hoor hem niet meer voor de rest van de dag.

Over de middag komt Maryse even langs en ik doe nogmaals de voedselweigerings met haar ook maar deze keer krijgt ook zij de lekkere stinkiesnoepjes. Geen probleem vrouwtje, ik pak niet die van haar, alleen die van jou! Smeeeeelt... Wat maakt ie toch vooruitgang de laatste tijd. Hout vasthouden...

En er komen nog smeltmomenten vandaag. Misschien wel het allergrootste in lange tijd: ik berg mijn theetas opnieuw iets vroeger op dan anders en verstop Lagun's jasje in mijn handtas. Lagun druipt alweer af naar de andere kant van het bureau. Ik verlaat zelf het bureau even om naar het toilet te gaan en wanneer ik terug ben, merk ik dat Lagun toch iets dichterbij is komen liggen. Wanneer het echt tijd wordt om te vertrekken, twijfel ik even over hoe ik het zal aanpakken maar Lagun geeft me zelf het antwoord: hij komt wat dichterbij. Ik ga terug in mijn stoel zitten en vraag hem om een oefening te komen doen. Dat doet hij ook en ik geef hem snel wat lekkere snoep. Ik doe hem ook zonder moeite zijn halsband en leiband om en hij gaat klaar staan aan de deur, zonder tekenen van stress.

WAT?! Ik voel zelfs bijna tranen in mijn ogen opwellen van geluk. Het is dus toch mogelijk om zijn trauma te overwinnen. Maar niet te vroeg juichen natuurlijk. Dit is misschien een toevalstreffer.

Het is niet zo dat hij erg dringend moet plassen of een hoopje doen. Het ziet ernaar uit dat hij er vertrouwen in had.

Leuk vindt hij het nog steeds niet wanneer ik zijn jasje op het perron dan toch aandoe maar ik zorg ervoor dat die lekkere stinksnoepjes weer in de buurt zijn en probeer hem er een paar te voeren terwijl ik het jasje op zijn rug aanraak. Hij verstijft maar neemt de snoepjes wel langzaam aan.

Typisch natuurlijk: vanavond hebben we niet veel tijd want we hebben al vroeg afgesproken bij vrienden voor een barbecue en net nu wordt onze trein omgeleid. Uiteindelijk zullen we er twintig minuten langer over doen dan normaal en Lagun wordt erg nerveus vanaf Gent. Hij jammert het laatste kwartier aan een stuk door.

Ook bij onze vrienden thuis, waar hij nochtans al is geweest, loopt Lagun erg gespannen en vindt hij zijn draai precies niet. We denken dat het komt doordat ze katten hebben en dat hun huisje vol hangt met de geur ervan maar naderhand stel ik mijn hypothese wat bij. Naarmate de avond verstrijkt wordt het ons immers duidelijk dat er tussen het bevriende koppel waar we de avond mee doorbrengen, onderling erg veel spanningen zijn. Gevoelig als onze kleine vriend is, denk ik dat hij die wrijving heeft aangevoeld. Rond middernacht houden we het voor bekeken en zodra we de auto in stappen, vertrekt Lagun naar een ver dromenland.

Dag 603 – zaterdag 23 augustus

Oh wat een zaligheid: we kunnen uitslapen vandaag. Lagun geeft geen kik, de werken in 't straat liggen stil, de kinderen van de burens blijven binnen nu het zo fris is... we nemen het ervan. Goedgemutst beslissen we vlak voor de middag om wat in stad Gent te gaan rondstruinen. Bart moet nog enkele ladingen cd's ophalen in zijn vaste winkeltje en het lijkt ons een uitgelezen dagje om te gaan. Niet te warm, niet te koud en voorlopig nog niet de beloofde regen.

Lagun krijgt zijn gewone halsband aan. Ik heb er vertrouwen in na gisteren. Maar ook vandaag loopt hij opnieuw zo nerveus. In de cd-winkel houdt hij niet op met jammeren terwijl we met de uitbater staan te babbelen. Ik denk dat hij dringend een boodschap moet doen maar dat blijkt niet zo te zijn.

Op wandeling door de winkelstraten, besta ik precies niet voor Lagun. Hij sleurt erop los en ik krijg maar moeizaam zijn aandacht. Grrrr.

We maken even een tussenstop in de Mediamarkt. De voorbije dagen heb ik al gemerkt dat de haren tussen Laguns voetkussentjes eigenlijk best wel wat korter mogen en in de Mediamarkt nemen we dan ook de lift in plaats van de roltrap waar die haartjes makkelijk zouden kunnen tussen raken. Lagun is het echter helemaal niet eens met mij. Op het werk neemt hij moeiteloos de lift samen met mij maar hier is het grote paniek. Ik denk niet dat ik hem ooit al zo panisch gezien heb. Hij lijkt wel op een spinnenkop met maar vier poten zo platgedrukt tegen de vloer met zijn pootjes wijd open. ☹️ Niks kan hem nog afleiden en wanneer de deuren open gaan, rukt hij me mee de winkel in. Ik probeer hem toch terug in de buurt te krijgen van de lift om hem wat te bedaren maar hij bekijkt het ding met zo een argwaan en trekt zijn staart tussen zijn poten. Geen snoepjes, geen speeltjes, niks kan baten. ☹️

Ik vermoed dat hij deze lift niet leuk vindt omdat je door een van de wanden kunt kijken. Net zoals we al eerder hadden met de lift in Cité 2 in Brussel. Op het werk en in de Colruyt of Ikea bijvoorbeeld zijn de liften helemaal dicht. Geen probleem daar. Iets om rekening mee te houden dus.

In de winkel hervalt het kleine grut echter snel in zijn trekken en sleuren en snuffelen. Naarmate mijn bloed steeds erger begint te koken, lijkt het me beter om huiswaarts te keren want dit is niet bevorderlijk voor onze demo vanavond.

Lagun heeft deze ochtend niet willen eten en ook nu geef ik hem nog niks. Een demo geven op een lege maag zal misschien de slaagkansen vergroten. ;)

Om klokslag vijf uur komt Lies toe bij ons thuis. We laden haar rolkar in onze auto, samen met de demokast. Galia kruipt aan Lies haar voeten voorin in de auto en Lagun gaat achterin de koffer. Een bakje vol maar zo blijven de twee platjassen rustig en gefocust.

In het restaurant waar we de demo zullen geven, worden we hartelijk ontvangen. Iedereen is reuze benieuwd naar die "bijzondere honden" en we mogen onze spullen opzetten in de tuin waar de receptie plaatsvindt. Net wanneer het startschot wordt gegeven, begint het natuurlijk te regenen. Snel worden er nog een aantal grote paraplu's bij geplaatst maar onze ruimte wordt er erg door beperkt en helaas kan niet iedereen ons zien en horen. Toch wordt de demo enorm gesmaakt. Ik toon met Lagun de basisoefeningen die we leren en Lies toont met Galia waar die achteraf voor kunnen dienen. De twee platjassen zijn in vorm en vooral Lagun zorgt voor de komische toets wanneer hij toont hoe het niet moet... Het is enorm moeilijk om tegelijk de uitleg te geven aan iedereen en de aandacht te houden van de platjas in een mooie tuin vol bomen en gras, met een zwembad binnen bereik, vogeltjes overal en obers die passeren met schotels vol lekkere hapjes. Hem samen met Galia een 'stay' vragen terwijl het publiek ze mag proberen op te roepen, was iets te veel gevraagd. ☺️ Maar de rest doet hij eigenlijk best netjes.

We mogen trots zijn op onze viervoeters en achteraf gaan we samen lekker eten om te vieren. In een restaurantje in de buurt krijgen we een mooie rustige plaats waar Lagun en Galia langgerekt kunnen liggen slapen aan onze voeten. Veel meer doen die twee ook niet meer. Ze hebben dan ook hard gewerkt.

Dag 604 – zondag 24 augustus

We moeten vroeg uit de veren vandaag want we hebben beloofd om te gaan helpen op een mototreffen. We rijden met de wagen dus Lagun kan mee.

Het piekt weliswaar bij iedereen na die heerlijke lange nacht van vorige nacht maar het weer zit mee en we zijn in goede compagnie.

Ik houd me aan mijn goede voornemen om de Easy Walk niet meer te gebruiken op Lagun en heb zijn gewone halsband om gedaan maar oh wat heb ik daar toch spijt van nu. Ook hier sleurt hij me alle kanten uit en geraken we geen vijf stappen vooruit zonder dat ik moet stoppen en hem terug aan mijn zijde moet roepen. Wanneer we eindelijk van de auto tot bij 't volk geraken, komt een van de helpers op me af: "hoe oud is die?" ... "nog niet mee naar een hondenschool geweest zeker?" "ik geef les ..." Argh. Maar goed dat het grut zijn jasje niet aan had want we hebben inderdaad een slecht figuur geslagen en ik houd me van de domme bij de iets te behulpzame meneer.

Veel werk is er voor ons niet zo blijkt even later en in plaats van met een t-shirt van "Crew" aan met mijn vingers te staan draaien, besluit ik om met Lagun door te rijden naar mijn ouders die vlakbij wonen.

Dat gaat het kleine grut al beter af. Hij speelt honderduit met Belle, terroriseert Zanouche en rent gezwind achter balletjes aan. Tot er eentje tot bij de grote Turkse Herder van de burens rolt. De grote gemene beer staat vervaarlijk te grommen achter de draad en Lagun's haren komen ook recht. De twee vallen uit. Maar liefje toch, wat haal je je nu in je kopje... denk je dan dat je plots 60 kilo meer weegt mijn pluimgewichtje?! De Herder is allesbehalve onder de indruk en ik ben er zeker van dat hij Lagun met huid en vacht zou verscheuren mocht hij erbij kunnen. Belle lijkt dat ook aan te voelen en zij gaat haar buurman de les spellen. Lol. Girl Power! Ze duwt Lagun opzij en begint vervaarlijk terug te grommen en blaffen naar de grote loebas. Lagun komt achter mijn benen schuilen.

Even later trekken mijn ouders en ik ook nog even terug naar het Mototreffen om de lokale horeca er wat te gaan sponsoren en Lagun wordt vermeld in een leuke broodjeszaak met een grote kom water en veel aandacht.

Hij ziet er moe uit en de rest van de dag zullen we hem niet meer horen. Hij smikkelt nog zijn kommetje leeg, samen met twee antibioticapillen nu (ah ja die van deze ochtend zat ook nog tussen zijn ontbijtkorrels) maar kruipt dan op zijn kussen om er niet meer af te komen tot bedtijd.

Heel veel zin heeft hij zeker niet om in zijn bench te kruipen maar de denta overtuigt altijd. Dat en Bart en ik moeten hem eigenlijk een beetje insluiten zodat hij niet anders kan dan richting bench te stappen. Uiteindelijk kruipt hij er toch uit eigen beweging in en dat vind ik het belangrijkste.

Dag 605 – maandag 25 augustus

ROTNACHT.

Lagun heeft geen tien minuten gezweven. Huilen als een wolf, rond zich heen slaan en schoppen als een razende stier, alles vernielen wat hij door de tralies van zijn bench kon te pakken krijgen... AAAAAAARRRRRRRRRRRGHHHHHHH. Geen houden aan. Toen Bart zijn wekker ging om iets na vijven ben ik ook maar opgestaan en met bloeddoorlopen ogen naar beneden gaan zien. Ons aloude

scenario: stresskwijl over zijn voorste poten, laken over de bench vernield, hijgen en puffen, ... ik heb gewacht tot hij niet meer jammerde om hem uit de bench te laten en de tuin in te gaan. Maar moest meneer iets doen van behoefte? Neen hoor. Hij vloog ook niet in zijn drinkbak... was dit nu echt gewoon protest tegen de bench? Het lijkt me wat te hevig om geen medische oorzaak te hebben maar ik zie geen sporen van de allergie bijvoorbeeld die zou terug zijn. Ik kruip terug in bed om mezelf daar nog een uurtje te liggen ergeren tot mijn wekker afloopt en laat Lagun los in de living.

Hij heeft geen kik meer gegeven. Toch niet dat ik heb gehoord. Wanneer ik beneden kom, vind ik wel een klein hoopje gal en korrels.

Ik geef hem geen eten en geen antibiotica meer. Hij heeft de eerste kuur uitgenomen en had daar al zoveel moeite mee. Ik snap niet goed waarom er nog een week moest worden bij gegeven. Zijn neusje is al meer dan tien dagen mooi dicht en hij heeft geen andere wondjes. Ik waag het erop. Maar ik neem ook wel een rol keukenpapier mee naar het werk, voor mocht er dan toch nog een deel II volgen op zijn ochtendkotsje...

Hij is best wel gedwee maar ik maak niet te veel oogcontact want ik loop erg lastig op hem en voel dat ik vandaag weinig geduld zal hebben. Ik ben oververmoeid en heb hoofdpijn.

Op het perron in Landegem zit een vogel en Lagun wil me erheen sleuren. Niks van. Ik verhef mijn stem en het heeft duidelijk effect. Hij voelt dat ik het meen vandaag.

Eventjes was hij dat wel vergeten in het station van Brussel Noord. Binnen in het gebouw ziet hij een ander hondje en hij begint letterlijk te steigeren om erbij te mogen. NIKS VAN! Oh Veerle toch... je bent echt niet in de juiste mood vandaag. Ik stap snel door zonder er verder nog veel van te maken. Elke keer dat hij trekt, stop ik en komt hij netjes vanzelf terug aan mijn voeten. Ik probeer niks te zeggen want in mijn stem zal alleen maar frustratie doorklinken. We stoppen gemiddeld om de tien meter. Het wordt een lange tocht naar het bureau...

Ik laat Laguns jasje nog even aan en neem hem zo mee naar de keuken. Hij snapt het niet goed. We komen een handvol collega's tegen die gelukkig allemaal meteen het jasje spotten en zijn avances negeren. Het dringt al snel door tot Lagun dat hij te luisteren heeft deze keer.

Hij wordt steeds opgewekter merk ik wel en ik bedaar langzaam maar zeker.

We krijgen al meteen bezoek van Koen die voor de logistieke dienst werkt. Of we vandaag tijd zouden hebben om eens mee te gaan naar ons nieuwe bureau op de derde verdieping om de configuratie definitief vast te leggen? Ja hoor. Patrick is er ook net en met zijn vieren trekken we naar boven. Lagun stapt gezwind en netjes met me mee.

Onze toekomstige buurvrouw ziet ons arriveren en komt meteen vertellen hoe blij ze is dat Lagun in het bureau naast haar zal zitten. Het kleine grut geniet met volle teugen van haar wrijfjes. En zij ook. Ze heeft zopas haar twaalfjarige Labrador moeten laten inslapen.

Mijn resterende boosheid smelt weg.

Ook vandaag vervroeg ik mijn ritueel om af te sluiten. De theetas gaat een uur voor ons vertrek mijn lade in, ik ruim zijn speelgoedjes een half uur op voorhand op, en werk intussen nog wat voort op de computer. Klein grut is in de war. Heel even loopt ie alvast naar Patrick en denk ik dat het al niet

meer zal werken. Maar op het ogenblik dat ik me recht stel en mijn jas aantrek, komt Lagun gezwind aangelopen en laat hij me zijn halsband om doen. Oef. Hij lijkt zich ook plots te herinneren hoe hij netjes moet wandelen zonder mijn arm los te trekken en de hele rit huiswaarts in de trein is hij rustig. Hij geeft zelfs geen kik na Gent.

Ik denk dat hij wel honger zal hebben en ik waag het erop om hem zijn korrels zonder ook maar iets anders bij voor te schotelen. Ook zijn antibiotica laat ik achterwege. Ik wil echt achterhalen wat de oorzaak is van zijn allergie, zijn moeilijke eten, het vele overgeven en zijn nachtelijke uitbarstingen. Veel eet hij niet maar hij krijgt toch iets binnen.

Lies belt me even later. Haar Galia heeft een zware darm/maagontsteking en haar dierenarts zegt dat het besmettelijk is. Ai, zou Lagun daar nu mee zitten?

's Avonds komt Elke op bezoek. Ze heeft het na al die tijd nog niet door dat wanneer je een hondje aankijkt en met een lief stemmetje zegt dat je niet wil spelen met hem terwijl hij daar zo kwispelend komt paraderen met zijn hele speelgoedpark, dat eigenlijk net betekent dat je wel met hem gaat spelen en dat je een knuffelaanval mag verwachten. Bij Lagun toch. ☺ Ik zeg haar van gewoon weg te kijken en het werkt wonderbaarlijk op slag. Lagun druipt af en gaat slapen op zijn kussen.

Hij lijkt me niet in de haak met zijn rode oogranden en met zijn vele slapen vandaag.

We blijven lang beneden, zo lang mogelijk om hem wakker te houden, ervoor te zorgen dat hij zeker een plasje doet en hopelijk goed slaapt in zijn bench. Veel zin om in zijn bench te gaan, heeft hij echter weer niet maar hij doet het toch wederom uit eigen beweging wanneer hij me er een halve denta ziet in gooien.